Jb kapitola 19.

[1] Jób na to odpověděl: [2] "Jak dlouho ještě mě budete trápit a mučit svými řečmi? [3] Nejméně desetkrát už jste mi utrhali na cti. Vy se nestydíte se mnou tak nestoudně jednat? [4] I kdybych opravdu chybil, mé pomýlení zůstane na mně. [5] Chcete se opravdu nade mne vynášet a tupit mě svými domluvami? [6] Uznejte přece, že mi Bůh křivdí, zatáhl kolem mne loveckou síť. [7] Úpím-li pro násilí, zůstávám bez odpovědi, o pomoc volám a zastání není. [8] Mou cestu zahradil zdí, že nemohu projít, mé stezky obestřel temnem. [9] Mou slávu ze mne svlékl a sňal korunu z mé hlavy. [10] Ze všech stran mě boří, abych zašel, vyvrátil mou naději jako strom. [11] Rozpálil se na mě hněvem, považuje mě za svého protivníka. [12] Společně přitáhly jeho houfy, navršily proti mně svou cestu a táboří kolem mého stanu. [13] Mé bratry ode mne vzdálil, moji známí se mi odcizili, [14] moji příbuzní mě opustili, kdo se ke mně znali, zapomněli na mě. [15] Hosté mého domu i mé služky mě pokládají za cizího, v jejich očích jsem cizozemec. [16] Když zavolám na otroka, neodpoví, svými ústy se ho musím doprošovat. [17] Můj dech se oškliví i mé ženě, vlastním dětem páchnu. [18] I padouši se mě štítí, když chci povstat, spílají mi, [19] všichni moji důvěrní přátelé si mě hnusí, ti, které jsem miloval,se ke mně obracejí zády. [20] Jsem vyzáblý, kost a kůže, vyvázl jsem jenom s kůží kolem zubů. [21] Smilujte se, smilujte se nade mnou, přátelé moji, neboť se mě dotkla ruka Boží. [22] Proč mě pronásledujete jako Bůh a nemůžete se nasytit mého masa? [23] Kéž by byly mé řeči sepsány, vyznačeny jako nápis [24] rydlem železným a olovem, do skály trvale vytesány! [25] Já vím, že můj Vykupitel je živ a jako poslední se postaví nad prachem. [26] A kdyby mi i kůži sedřeli, ač zbaven masa, uzřím Boha, [27] já ho uzřím, pro mne tu bude, mé oči ho uvidí, ne někdo cizí, mé ledví po tom prahne v mé nitru. [28] žíkáte: 'Jak ho chytit?' Ve mně prý je příčina všeho. [29] Lekejte se meče. Mečem na nepravosti je rozhořčení. Poznáte soud Všemocného."